

meorum corporaliter erepta, a pio Judice pie merear esse in omnibus recepta. Est mihi modo necesse tua vel aliorum frequens oratio : erit postea plus et per amplius, ut credo, citius ita esse ventura. Ex nimio amoris dolore, quid in futuris mihi eveniat, valde in te undique animus discutitur, et qualiter valeam in sine liberari, incerta sum ex interitis. Quare? quia peccavi in cogitatione et locutione. Ipsa autem locutio irascibilis ad opus pravum usque pervenit. Licet ita sint, de Dei misericordia nunquam desperans ero; nec sum, ero nec unquam; et ut ad recuperationem aliquando pervenire possim, nullum similem tui superstitem relinquo, qui ita certet in me, sicut tu, et multi ex te, nobilis puer, pro utilitatibus domini et senioris mei, ut meum erga illum in marchis, vel in multis locis non vilesceret servitium; nec a te, vel a me, se separasset, sicut mos est, in aliquibus multum me sentio debitis aggravatam. De multis vero necessitatibus, non solum de Christianis, verum etiam de Judæis, multa ex illorum rebus inaniibus meis frequenter recepi : in quantum valuit reddidi, et in quantum potero semper reddam deinceps. Quod si post meum discessum aliquid remanserit ad solvendum, rogo et supplico, ut tu ipse diligenter exquiras qui sint debitores mei : qui cum reperiri fuerint, non solum ex facultatibus meis, si remanserint, verum etiam de tuis quæ habes, et ad hoc Deo adjuvante juste acquisieris, cuncta in omnibus facias persolvi. Quid plura? De fratre tuo minime quid erga illum agere debeas, admonui supra, admonéo deinceps. Hoc rogo, ut si ad id pervenerit tempus, et ipse pro me exorare dignetur. Jam enim

quasi utrosque simul admoveo conjunctos, ut sacrificiorum libamina cum oblationibus hostiarum pro me frequenter offerre dignemini, etc.

Finit hic Liber Manualis. Amen. Deo gratias.

NOMINA DEFUNCTORUM.

Quos de quibusdam prædictis supra prætermisissis personis his breviter agnosce, id sunt Willemus, Cuhgundis, Cariberga, Withbergis, Theodericus Gothzelmus, Gtarnarius, Rodlmuis. Sunt namque ex prædicta genealogia, Deo auxiliante, jungentes in sæculo, quorum vocatio illi manet per cuncta, qui eos creavit, ut voluit. Quid in his agendum est, nisi dicere enim Psalmista : *Nos qui vivimus, benedicimus Dominum, ex hoc nunc et usque in sæculum.*

ITEM.

Quisquis de tua migraverit stirpe, quod non est aliud nisi in potestate Dei, quando jusserit, ipse similiter et de domino Ariberto a avunculo tuo, rogo tu si superstes fueris, nomen illius cum præscriptis personis supra jube transcribi orando illam.

LXXII.

Cum autem et ego ipsa dies finierim meos, nomen meum cum illorum nominibus jube transcribi defunctum. Quod volo et quasi ad presens totis flagitiosis, ut in loco in quo fuerim sepulta, super ipso tecto sepulcri quod operuerit corpus, hos versiculos jube transcribi firmatum, ut cernentes ipsum epitaphium sepulcri, pro me indigna dignas ad Deum jubeant fundere preces S S S. Sed et istum Manualem quem legis, qui legerit unquam verba quæ sublis sequuntur, meditetur ipse, et me jam quasi intus reclusam Deo commendat solvendam.

a Heriberto, qui cæcatus est anno 850, ex Vita Ludovici Pii.

1771

ANNO DOMINI MCCXXII.

JONAS

AURELIANENSIS EPISCOPUS.

NOTITIA HISTORICA.

(Ex *Calla Christiana*)

Theodulphi successor Jonas monasticum ordinem, in Miciacensi asceterio a se restitutum, inconvulsam reserpsit duplens, imperiali Ludovici auctoritate communi curavit privilegio dato xiii Kalendas Martii, anno Ludovici 42, indictione 3. Hic est annus 825, quo conventus apud Parisios de cultu Imaginum Kalendis Novembris habito adfuit, cujus ut acta diligenter recenseret, recensitaque Eugenia M. summo pontifici, legenda exhiberet, legatus a Ludovico Augusto cum Jeremia Sesonensi archiepiscopo missus est. Receptus inter episcopos qui alteri synode

Parisensi interfuerunt anno 829. Subscripsit parisiensi benorum sancti Dionysii facte anno 832 ab Hildalno abbate. In synodo Senonensi anno 836, subscripsit privilegio pro monachis Sancti Remigii Senonensis. Synodo Theodonis villa anno 835, et de positioni Ebonis Rhemensis archiepiscopi interfuit. Anno eodem cum Hugone comite a Ludovico Pio delegatus est ix Kalendas Septemb., qui Floriacenses in possessionem mitteret villa Suncanti, quam ab avo suo Pippino iisdem concessam violenter nobiles usurpaverant. Miciacensi monasterio Jonæ ad preces

Ludovicus Augustus aliud concessit privilegium xij Kalendas Maji anni 856. Testamento Aldrici Cenomanensis episcopi subscriptis anno 857, Kalendis Aprilis, in die sancto Pasche, indictione 15. Anno eodem, pridie Kalendas Maias, apud Agisgranum lato in causa Anisolensium monachorum asuitit iudicio, et viii Idus Septembris placito apud Carisiacum eadem de re habito. Exstant apud Baluzium duæ imperatoris ad Jonam epistolæ, utraque obsequio data, quarum prima hunc et Henricum abbatem committit, ut res ecclesiasticas a monachis Sancti Carileii ablatis restituere faciant; altera, quæ Carisiacum placitum forsan præcessit, eosdem missos suos esse vult, ut monachos et monasterio egressos redire compellant, contumaces vero ad proximum Carisiaci placitum venire. Jonæ cum laude meminit Lupus Ferrariensis abbas, eique scribit epistolas 21, 27 et 28. In priori tamen videtur eum vituperare quod propinqui sui Agii, quem verisimile est ejus fuisse successorem, rapacitatem non compeceret. Adrevaldus Floriacensis de Miraculis sancti Benedicti, lib. 1, cap 25, recitat litem inter advocatos Floriaci et Sancti Dionysii institutam, cujus dirimendæ gratia missi fuere Jonas præsul et Donatus Milevianensis comes, quos iudices legis Salicæ appellat. Scripsit quoque clarus fuit Jonas; nam adversus Claudium episcopum Taurinensem tres libros pro

A defensione sacrarum imaginum, Ludovici Pii jussu, elucubravit, quos Carolo ejus filio nuncupavit anno 840, a quo confirmationem terrarum Ecclesie Aurelianensis obtinuit. Scripsit, ad preces ejusdem Ludovici, librum de Cruce Domini adoranda, quem Claudio Taurinensi episcopo misit, opus idem forte ac prius. Tres item libros de Institutione clericali exaravit, quos primus in lucem edidit D. Lucas Acherius, sicut et alterum opusculum de Institutione regia. Huic quoque Vitam sancti Huberti Leodiensis episcopi tribuit Baluzius in notis ad Capitularia. Obiit Jonas anno 845, post annos 22 in episcopatu exactos. Epitaphii loco sint hi versus Bertoldi, monachi Miciacensis, Jonæ dicantis Vitam sancti Maximini, cujus reliquias e loco sepulchrali elatas ad locum ubi nunc coluntur detulerat Jonas, temporibus Ludovici imperatoris:

Ingenio si quidem cæles, sôphiquæ redundas,
Ambrosio prudens eloquioque nites.
Alter Homerus enim nostro jam dicitis avo,
Est via cui fandi Publius ipse Maro.
Moribus es gratus, nulli pietate secundus,
Et vultu placidus, alloquioque gravis.

IV Ludovicus (Cavalli in Syllabo auctorum quibus usus est in componenda Janua Musarum, ait Varanium scripsisse carmine heroico Vitam Jonæ Aurelianensis.

Jonas episcopus ab an. 821 (a) post Theodulphum, usque ad an. 845, Aurelianensis, variis conciliis et Parisiensi an. 824 interfuit, et an. 840 Carolo regi, Ludovici filio, obtulit libros adversus Claudii episcopi Taurinensis, jam defuncti (b) opus cultui imaginum oppositum, excerpta ejus tantum videri se testatus. Lupi Ferrariensis censuræ opus suum submitit Jonas, qui nihil in illo mutandum esse duxit. Vide Pagium ad an. 825, n. 16; et Baluzii notis ad Lupum, pag. 355, ubi refert manus se suis tractasse vetustissimum et elegantissimum librorum Jonæ exemplar, in quo ipsum nihil nisi quod Carolo Calvo Jonæ oblatum est. Hæc tamen est Jonæ sententia (c), non idololatrias habendos cultores qualescunque imaginum, nam et se illas adorare more ecclesiastico, hoc est eas salutare: aliquem enim honorem et cultum sanctis eorumque memoriæ ac reliquis deferendum; neutrum tamen eas se adorare ut Dominum, sed supersticiosam ac perniciosam imaginum adorationem emendatione ulique indigere: nec adorare se Martiani, sed congruo honore venerari, ejusque intercessionem apud

(a) Albericus ad illum annum, pag. 167; Andrea Salsay Annales Ecclesie Arel. pag. 315; Carolus le Comte, tom. VIII Annals Franc. pag. 615 seq.; Sammarthani, tom. II, pag. 239.

NOTITIA LITTERARIA.

(Apud Fabricium, Biblioth. med. et inf. Lat.)

C Deum flagitare, que uti aliorum sanctorum nec neganda nec parvipendenda sit; nec imagines eorum efficiendas templis, sed ad ornatum ac memoriam et eruditionem fidelium servandas. Proferre hi libri primum Colon. 1554, deinde in Orthodoxographis utrisque Basil. 1555, pag. 1199; et an. 1569, pag. 1526; tum Antuerpiæ 1565 in-12, emendatiore, apud Christoph. Plantinum: deinde in editionibus Bibliothecæ Patrum omnibus, Parisiensibus, Coloniensi, tomo IX, etiam novissima Lugdunensi, tom. XIV, pag. 167. De aliis duobus Claudii Taurinensis adversariis, Damalo et Theodomiro abbate, sicut de Claudii ipso loquere, dicam ad locum.

Libri in de Institutione laicorum ad Matfredum, Aurelianensem comitem, vulgati ex ms. Corbeiensi a Dacherio, tom. I Spicilegii, p. 1203 (edit. novæ tom. I, pag. 258).
De Institutione regia, ad Pippinum regem liber, cujus magna pars repetitur in concilio sexto Parisiensi an. 829. Integer primum luci datus ab eodem hæreticissimo Dacherio tom. IV Spicileg. pag. 57 (edit. novæ tom. I, pag. 324-355). Etiam carmine (b) Vide Orthodoxographia, pag. 1199 edit. primæ.
(c) Confer Dacherium de Imaginibus IV, 5; Frederici Spanhemii Opera, tom. II, pag. 863.